

Jugul nepotrivit (5)

2 Corinteni 6.14-18: Jugul nepotrivit în filantropie

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 22.01.2021, Actualizat: 22.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Corinteni 6.14-18

2. Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Ne mai rămâne de privit „jugul nepotrivit” al filantropiei generale. Mulți vor spune: „Suntem pe deplin de acord că nu trebuie să ne amestecăm cu necredincioșii recunoscuți ca atare în ceea ce privește închinarea sau slujirea lui Dumnezeu; dar când este vorba de sprijinirea scopurilor caritabile, ca de exemplu, hrănirea celor flămânzi, îmbrăcarea celor săraci, întemeierea de instituții utile pentru orbi și surdo-muți, spitale, orfeline și case de recuperare a celor dependenți de diferite vicii, sau dacă într-un cuvânt este vorba de promovarea lucrurilor care au scopul de îmbunătățire a stării trupesti și spirituale a semenilor noștri, atunci nu stă nimic în cale în unirea noastră cu necredincioșii.” La prima vedere toate acestea par a fi incontestabil de corecte. Pentru că aș putea fi întrebat dacă eu însumi nu aș ajuta un om să își scoată căruța din șanțul de pe marginea drumului? Cu siguranță că l-aș ajuta. Dar dacă mi s-ar cere să devin membru al unei asociații mixte cu scopul de a scoate căruțe din șanțuri aș refuza cu hotărâre, nu din cauza sfințeniei mele mai mari, ci pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Acesta ar fi răspunsul meu în toate cazurile, oricare ar fi scopul asociației mixte. Slujitorului lui Hristos îi este poruncit „să fie gata pentru orice lucrare bună”, „să facă bine tuturor”, „să cerceteze pe orfani și pe văduve în necazul lor”; însă el trebuie să facă aceasta ca slujitor al lui Hristos, și nu ca membru al unei asociații alcătuită din necredincioși și atei, din oameni răi și neevlavioși.

Pe lângă aceasta nu avem voie să uităm că dragostea de oameni a lui Dumnezeu este legată de crucea Domnului Isus Hristos. Acesta este canalul prin care Dumnezeu binecuvântează, aceasta este pârgia prin care El vrea să ridice pe om, fizic și moral. „Dar când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru” (Tit 3.4-6). Aceasta este dragostea lui Dumnezeu față de oameni. Acesta este felul Lui de a îmbunătăți starea omului. Un creștin credincios se poate înjuga cu toți care înțeleg valoarea aceasta, și nu cu altcineva.

Oamenii lumii acesteia nu înțeleg nimic din aceasta, și nici nu îi interesează. S-ar putea ca ei să caute să îmbunătățească situațiile, dar este o îmbunătățire fără Hristos, fără cruce. Își doresc să promoveze binele, dar Hristos nu este nici punctul de pornire și nici țelul final al alergării lor. Așadar, cum poate un creștin credincios să se înjuge cu ei? Ei vor să lucreze Aceluia căruia Îi datorează totul, fără Hristos. Poate creștinul credincios să lucreze cu ei?

Poate el să aibă un scop comun cu ei? Presupun cazul că unii oamenii ar veni la mine și mi-ar spune: „Vrem să avem contribuția ta la hrănirea celor flămânzi, la îmbrăcarea celor goi, la fondarea de spitale, de orfelinate și azile, la îmbunătățirea stării psihice a semenilor noștri care mor, dar tu trebuie să știi că asociația noastră și-a propus ca regulă generală, pentru a evita cearta, să nu aibă nimic a face cu Numele Hristos. Scopurile noastre sunt absolut nereligioase, și atenția noastră este îndreptată numai spre filantropia generală, și de aceea tema religiei trebuie exclusă total din toate întrunirile noastre publice. Ne strângem ca oameni, pentru un scop de binefacere, și de aceea necredincioși, atei, arieni, catolici, socinieni, și orice alt fel de oameni, se pot înjuga împreună pentru a pune în mișcare mașinăria glorioasă a filantropiei.” Care ar fi răspunsul meu la o astfel de propunere? Într-adevăr, cineva care Îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus nu ar avea cuvintele potrivite pentru a răspunde la o invitație atât de oribilă. Cum? Se vrea să se facă o binefacere omului muritor prin excluderea lui Hristos? Nicidecum!

Dacă eu nu pot atinge scopurile filantropiei curate fără a include acea Persoană binecuvântată, care a trăit și a murit pentru mine, și trăiește veșnic pentru mine, atunci depărtați-vă cu filantropia voastră, pentru că în mod sigur ea nu vine de la Dumnezeu ci de la satan. Voi Îl excludeți pe Hristos, și de aceea planurile voastre sunt inspirații directe ale lui satan, vrăjmașul lui Hristos. Satan este permanent preocupat să-L excludă pe Fiul lui Dumnezeu, și dacă el poate determina pe oameni s-o facă, atunci el îi va echipa cu bucurie să fie făcători de bine, afectuoși și filantropi. Într-adevăr, o astfel de bunătate și filantropie merită pe drept să fie numită asprime și mizantropie, pentru că nu poți să arăți mai eficient voință rea și ură față de oameni decât lăsându-L afară pe El, singurul care poate binecuvânta cu adevărat, pentru timp și pentru veșnicie? Cât de groaznică trebuie să fie starea morală a unei inimii cu privire la Hristos, că ar putea lua parte la o asociație respectând condiția ca Numele lui Hristos nicidecum să nu fie numit? Cât de rece trebuie să fie o astfel de inimă! Ea ar da dovada că planurile și acțiunile oamenilor neconvertiți sunt, în opinia ei, destul de importante, pentru că pentru împlinirea lor poți arunca peste bord pe Domnul. Să nu ne înșelăm; acesta este adevăratul sens în care trebuie să privim filantropia lumii. Copiii lumii acesteia pot „vinde mirul cu trei sute de dinari și să dea săracilor”, deoarece în ochii lor este risipă dacă mirul acesta este turnat pe capul lui Isus. Va consimți oare creștinul credincios la aceasta? Se va lăsa el înjugat cu astfel de oameni? Va căuta el fără Hristos să îmbunătățească lumea? Se va uni el cu oamenii, pentru a decora și împodobi o scenă pătată cu sângele Domnului și Stăpânului său?

Petru putea spune: „Argint și aur n-am, dar ce am, aceasta îți dau: În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, ridică-te și umblă!”. El a vindecat un olog prin puterea numelui lui Isus; dar ce ar fi replicat el, dacă ar fi fost invitat să se alăture unei asociații, care are scopul de a îmbunătăți situația ologilor, și anume sub condiția ca Numele lui Isus să rămână total exclus? Nu este nevoie de o măsură mare de putere de imaginație ca să ne imaginăm răspunsul. Întreg sufletul său s-ar fi dat înapoi zguduit de la un asemenea gând. El L-a vindecat pe olog pentru a preamări Numele lui Isus și valoarea Lui, pentru a aduce înaintea ochilor oamenilor excelența și gloria Sa, în timp ce filantropia lumii face exact opusul, deoarece ea dă total la o parte acest Nume binecuvântat și Îl alungă din asociațiile, societățile și planurile ei. De aceea nu ar trebui noi să strigăm: „Este o rușine pentru un creștin, dacă el este găsit într-un loc unde Domnul și Stăpânul Său este exclus.”

Să se meargă înainte prin puterea dragostei pentru Isus; să nu se obosească să se facă binele prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, dar să nu se înjuge cu necredincioșii, dacă se vrea să se împiedice lucrările păcatului prin excluderea crucii lui Hristos. Scopul măreț al lui Dumnezeu este preamărirea Fiului Său, „pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl”. Și acesta ar trebui să fie de asemenea și scopul creștinului credincios; cu această intenție ar trebui „să facă bine tuturor”. Dar dacă el se alătură unei asociații sau unei societăți, pentru a face bine, atunci nu este „Numele lui Isus”, ci numele asociației pentru care el este activ, și anume fără Numele lui Isus. Aceasta ar trebui să fie destul pentru orice inimă sinceră și loială. Dumnezeu nu are altă cale de a binecuvânta pe oameni, decât prin Hristos, și nici un alt scop de a binecuvânta, decât înălțarea lui Hristos. Așa cum în vechime faraon le-a spus egiptenilor înfometăți, care au venit înaintea lui: „Duceți-vă la Iosif!”, așa spune Cuvântul lui Dumnezeu către toți: „Veniți la Isus!”. Da, pentru suflet și trup, pentru timp și veșnicie, trebuie să mergem la Isus; dar copiii lumii acesteia nu Îl cunosc și nu Îl doresc - ce are deci un creștin credincios de a face cu astfel de oameni? Cum poate el să acționeze, fiind înjugat cu ei? El poate face aceasta numai negând practic Numele Mântuitorului său. Mulți nu văd aceasta; dar aceasta nu schimbă situația pentru cei ce văd. Noi trebuie să acționăm sinceri, ca fiind în lumină; și chiar dacă sentimentele și afecțiunile noii naturi nu ar fi destul de puternice, pentru a ne face să dam înapoi îngroziți de la asocierea cu dușmanii lui Hristos, totuși cel puțin conștiința ar trebui să se plece înaintea autorității poruncitoare a Cuvântului: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu necredincioșii!”

Fie ca Duhul Sfânt să îmbrace Cuvântul Său cu putere cerească și să ascute Sabia Lui, ca să pătrundă conștiința, pentru ca sfinții lui Dumnezeu să fie eliberați de tot ce îi împiedică să „alerge în alergarea care ne stă înaintea”! Timpul este scurt. Domnul Însuși va fi în curând aici. Atunci unele juguri nepotrivite vor fi rupte într-un moment, și oile și caprele vor fi atunci despărțite pentru veșnicie. Fie ca noi să fim capabili să ne curățim de orice legătură necurată și de orice influență păcătoasă, așa încât, atunci când Isus se va reîntoarce, să-L putem întâmpina cu o inimă plină de bucurie și o conștiință liniștită!

Tradus de la: [Das ungleiche Joch \(5\)](#)

Titlul original: „Das ungleiche Joch“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1866, pag. 117-121.

Traducere: Ion Simionescu